

روایتی از غربی حضرت مسلم (ع) در کوفه

مسلم پس از تنهایی و بی‌سرپناهی به زنی به نام طوعه پناه برد و در خانه او مخفی شد؛ اما پسر طوعه صبح روز بعد خبر را به عوامل حکومت رساند و ابن زیاد گروهی ۷۰ نفره را به محمد بن اشعث داد که مسلم را دستگیر و به قصر بیاورند.

مسلم پس از تنهایی و بی‌سرپناهی به زنی به نام طوعه پناه برد و در خانه او مخفی شد؛ اما پسر طوعه صبح روز بعد خبر را به عوامل حکومت رساند و ابن زیاد گروهی ۷۰ نفره را به محمد بن اشعث داد که مسلم را دستگیر و به قصر بیاورند.

به گزارش سرویس دین و اندیشه خبرگزاری فارس، حضرت مسلم بن عقیل در ۹ ذی‌الحجه سال ۶۰ قمری در کوفه به شهادت رسید. پدر وی، عقیل فرزند ابوطالب از نسب زین‌العابدین؛ شناسان قریش و فصاحی عرب بود. چهره مسلم بن عقیل شباهت زیادی به پیامبر (ص) داشت. برخی از منابع او را شجاع‌ترین و نیرومندترین فرزندان عقیل معرفی کرده‌اند. مسلم با رقیه دختر امام علی (ع) ازدواج کرد و از این رو، داماد امام علی (ع) بوده است. مسلم بن عقیل در ۱۵ رمضان سال ۶۰ از مکه خارج شد و ابتدا به مدینه رفت و از آنجا همراه با دو راهنما، از بی‌زوجه راه به سوی کوفه رهسپار شد که به نظر می‌رسد برای مخفی ماندن حرکتش به کوفه بوده است. مسلم در ۵ شوال به کوفه رسید و در خانه مختار بن ابی عیبه، و بنابر برخی روایات در خانه مسلم بن عوسجه ساکن شد. شیعیان به محل اقامت مسلم رفت و آمد می‌کردند و مسلم نامه امام حسین (ع) را برای آنها می‌خواند.

مسلم پس از اقامت در کوفه آغاز به گرفتن بیعت برای امام حسین (ع) کرد. دعوت به کتاب خدا، سنت رسول الله، جهاد با ظالمین، دفاع از مستضعفین، کمک به محرومین، تقسیم عادلانه بیت‌المال، یاری اهل بیت، صلح با کسانی که این افراد با او صلح کنند و جنگ با کسانی که اینها با او بجنگند، سخن و فعل اهل بیت (ع) را گوش دادن و بر خلاف آن عمل نکردن، از شرایط این بیعت بود.

مسلم بن عقیل در ۱۱ ذی‌القعدة نامه زین‌العابدین؛ ای به امام حسین (ع) نوشت و تعداد زیاد بیعت‌کنندگان را تأیید کرد و امام را به کوفه دعوت کرد.

هنگام ورود مسلم به کوفه، حاکم این شهر نعمان بن بشیر بود که منابع تاریخی او را فردی نرم‌خو و صلح طلب معرفی کرده‌اند. هنگامی که خبر بیعت مردم با مسلم بن عقیل در کوفه پیچید، نعمان بن بشیر، مردم را جمع کرد و آنان را به دوری از تفرقه توصیه کرد اما گفت تا کسی با من پیکار نکند، با او نخواهم جنگید. طرفداران و عاملان یزید، از جمله عمر بن سعد بن ابی وقاص و محمد بن اشعث کندی نامه زین‌العابدین؛ ای به یزید نوشتند و به او گزارش دادند که اگر کوفه را می‌خواهی، شتاب کن که حاکم فعلی کوفه، نعمان بن بشیر، ضعیف است یا خود را به ناتوانی زده است. به همین جهت یزید، عیدالله بن زیاد را که در آن هنگام حاکم بصره بود، به حکومت کوفه نیز منصوب کرد. عیدالله بن زیاد و نیز پدرش زیاد بن ابیه سابقه خشنی نزد مردم داشتند. خلفای پیشین غالباً برای سرکوب برخی شورشی‌ها از این خاندان استفاده می‌کردند. پیش از این عیدالله شورش خوارج را در بصره به نحو بسیار خشونت بار و شگفت‌آوری سرکوب کرده بود. با ورود او به کوفه به نظر می‌رسد که اوضاع به ناگه علیه مسلم بن عقیل برگشت و بسیاری از مردم کوفه که قصد قیام علیه حکومت یزید را داشتند، از ترس جان، پراکنده شدند.

نقشه قتل عیدالله بن زیاد
روزی عیدالله بن زیاد برای عیادت شریک بن الاعور حارثی که از شیعیان امام علی (ع) بود و با عیدالله دوستی داشت و در بستر بیماری در خانه هانی به سر می‌برد به خانه هانی آمد. پیش از آمدن او، به پیشنهاد شریک بن اعور قرار شد مسلم در جایی پنهان شود و در زمان مناسب عیدالله بن زیاد را به قتل رساند. هنگامی که ابن زیاد به خانه هانی آمد، مسلم بن عقیل از کشتن او امتناع کرد و دلیل امتناع خود را نارضایتی هانی بن عروه که دوست نداشت ابن زیاد در خانه زین‌العابدین؛ اش کشته شود و نیز حدیثی از پیامبر (ص) عنوان کرد که از کشتن به شکل غافلگیرانه منع فرموده‌اند.

دستگیری هانی و قیام مسلم
ارتباط مسلم با شیعیان مخفیانه بود، اما عیدالله بن زیاد با گماردن جاسوسی به نام معقل که خود را از طرفداران مسلم بن عقیل و علاقه‌مند به دیدار او نشان می‌داد از مخفیگاه مسلم، آگاه شد. بعد از اینکه عیدالله بن زیاد از مخفی‌گاه مسلم آگاه شد، هانی بن عروه را به قصر فراخواند و از او خواست مسلم را به وی تحویل دهد. چون هانی زیر بار چنین کاری نرفت، بازداشت شد. هنگامی که خبر دستگیری هانی به مسلم رسید، مسلم از پیروان خود خواست قیام کنند، بنابر روایات منابع تاریخی حدود ۴۰۰۰ نفر با شعار یا منصور امت فراهم شدند. قیام کنندگان به سوی قصر حکومت راه افتادند و آن را محاصره کردند، داخل قصر تنها ۵۰ تن از محافظان عیدالله و نزدیکان وی حضور داشتند.

در این هنگام عیدالله بن زیاد از بعضی از بزرگان کوفه که کنارش بودند مانند محمد بن اشعث، کثیر بن شهاب حارثی، شبت بن ربیع، قعقاع بن شوره، حجار بن ابجر و شمر بن ذی الجوشن خواست که به میان جمعیت روند و با دادن وعده و وعید و ترساندن مردم از رسیدن سپاه شام، آنان را از یاری مسلم و امام حسین (ع)، بازدارند. این حيله کارگر شد. روایات تاریخی از ترس مردم در پی تبلیغات همراهان عیدالله و سرعت پراکنده شدن آنان از اطراف مسلم حکایت دارند، تا

